

UZASADNIENIE

wyroku z 24 stycznia 2017r.

Powód K. K. w pozwie z 10 września 2015r. skierowanym przeciwko E. Ś. domagał się zasądzenia kwoty 300 euro z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 10 października 2014r. do dnia zapłaty, oraz zasądzenia kosztów procesu.

Na uzasadnienie żądania powód podał, że w ramach prowadzonej działalności gospodarczej wykonał na rzecz pozwanej usługi transportowe za które wystawił pozwanej fakturę vat nr (...) na kwotę 300 euro netto, której termin płatności upłynął bezskutecznie. Pozwana należności nie uiściła.

(pozew – k. 2-3).

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z 05 października 2015 roku sąd uwzględnił żądanie pozwu w całości.

(nakaz – k. 20).

Pozwana w sprzeciwie od nakazu zapłaty wniosła o oddalenie powództwa. Przyznała, że zlecała powodowi wykonanie usług transportowych oraz, że strony ustaliły wynagrodzenie w kwocie 300 EUR. Strony ustaliły płatność w terminie sześćdziesięciu dni od daty dostarczenia prawidłowo wystawionej faktury VAT oraz oryginałów dokumentów CMR i Liefersheien (dokument dostawy). Zarzuciła, że co prawda powód przysłał pozwanej fakturę VAT, ale nie dostarczył oryginalnych dokumentów i nie zrobił odprawy towaru w G..

(sprzeciw- k. 24-25).

W piśmie z 1 grudnia 2015 roku powód podtrzymał żądanie pozwu, wniósł o zobowiązanie pozwanej do przedstawienia dokumentacji księgowej, w tym rejestrów VAT za okres od sierpnia 2014 roku do maja 2015 roku na okoliczność zaliczenia w koszty uzyskania przychodu faktury wystawionej przez powoda, a także okoliczność odliczenia od tej faktury podatku VAT i daty tego odliczenia. Domagał się także zobowiązania pozwanej do przedstawienia dokumentów dotyczących transportu oraz wskazania firmy, gdzie wykonywał pracę lub danych adresowych drugiego kierowcy z którym był wykonywany wspólnie przewóz.

Wskazał, że dokumenty do odprawy celnej, w tym dokument dostawy przedstawił pozwanej drugi z kierowców, który był w posiadaniu tych dokumentów. Powód nie jest w posiadaniu dokumentów celnych, gdyż zostały one pozostawione odbiorcy towaru, albowiem towar przeszedł odprawę celną.

(pismo powoda – k. 36-38).

W piśmie z 22 grudnia 2015 roku pozwana wniosła o oddalenie wniosków dowodowych powoda twierdząc, że nie mają one dla rozstrzygnięcia żadnego znaczenia. Podtrzymała zarzut, że nie otrzymała od powoda prawidłowo wystawionej faktury VAT wraz z oryginałami dokumentów przewozowych. Wskazała, że sama nie otrzymała wynagrodzenia od firmy (...) za przedmiotową usługę przewozu. Twierdziła, że powód nie zrobił końcowej odprawy towaru w G., wobec tego celnicy przyjechali po kilku dniach do klienta.

(pismo pozwanej – k. 43-45).

W kolejnym piśmie z 12 lutego 2016 roku pozwana przedstawiła dokumentację księgową własnej firmy i przyznała, że przedmiotową fakturę ujęła w rejestrze VAT w sierpniu 2014 roku. Ze względu na brak zapłaty została ona wyksięgowana z kosztów uzyskania przychodów w listopadzie 2014 roku. Wskazała, że druga firma która wykonywała przewóz to (...) M. M..

(pismo pozwanej – k. 51-52).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny sprawy:

29 lipca 2014 roku pozwana zleciła powodowi wykonanie przewozu towarów z miejscowości D. do miejscowości M.. Przewóz miał być wykonywany przez 2 niezależne podmioty w oparciu o 1 komplet dokumentów przewozowych. Towar został dostarczony do odbiorcy zgodnie z umową przewozu. W zleceniach transportowych ustalono kwotę frachtu na 300 euro netto, przy zerowej stawce podatku vat, płatną w ciągu 60 dni od doręczenia zleceniodawcy kompletu dokumentów, tj. CMR, Liefershein. Kierowcą wykonującym przewóz w firmie powoda był W. W., a w firmie(...) M. M.- D. T.

W liście przewozowym w pozycji 5 nie wymieniono żadnych dodatkowych dokumentów, w tym dokumentu wz – Liefershein.

(d. zlecenia – k. 9-10, oraz 79-80,

list przewozowy CMR – k. 11).

W tym transporcie nie było dokumentu WZ, a jedynie list przewozowy CMR. Towar został dostarczony zgodnie ze zleceniem.

(d. zeznania świadka P. S. – k. 148 akt oraz płyta z nagraniem – koperta, k. 150).

31 lipca 2014 roku powód wystawił pozwanej fakturę VAT nr (...) na kwotę 300 EUR, za wykonanie usługi transportowej zgodnie ze zleceniem z 29 lipca 2014 roku i terminem płatności na 09 października 2014 roku. Powód dostarczył pozwanej fakturę, która uwzględniła ją w dokumentacji księgowej swojej firmy.

Pozwana nie uiściła należności z faktury i wobec braku zapłaty wyrejestrowała fakturę z własnej dokumentacji księgowej w listopadzie 2014 roku.

(niesporne).

01 września 2014 roku powód skierował do pozwanej pismo, w którym stwierdził, że przewóz został wykonany w całości, a o ile pozwana odmawia zapłaty to powinna przedstawić dokumenty stwierdzające wadliwość usługi przewozu.

(d. pismo powoda z dowodem nadania – k. 39-40).

03 grudnia 2014 roku powód wezwał pozwaną do zapłaty wysyłając wezwanie listem poleconym.

(d. wezwanie wraz z dowodem nadania – k. 12-13).

Ustalając stan faktyczny sprawy, sąd oparł się na zleceniach transportowych, liście przewozowym CMR, fakturze VAT, wystawionej przez powoda, korespondencji stron, zeznaniach świadka i zgodnych twierdzeniach stron.

Strony obydwie potwierdziły, że zawarły umowę przewozu, wskazały warunki tego przewozu, ustaliły cenę frachtu. Ponadto pozwana przyznała, że uwzględniła fakturę wystawioną przez powoda w dokumentacji księgowej swojej firmy z sierpnia 2014 roku i wyrejestrowała ją z tej ewidencji w listopadzie 2014 roku. Żadna ze stron nie zaprzeczyła, aby przewóz nie został wykonany, czy aby towar nie został dostarczony do odbiorcy.

Pozwana przyznała, że przewóz wykonywany był przez 2 niezależne podmioty i wskazała dane drugiego przewoźnika (w piśmie z 12.02.2016r).

Powód co prawda w piśmie z 1 grudnia 2015 roku domagał się, aby pozwana wskazała dane identyfikujące drugiego kierowcy, lecz pomimo wskazania drugiego przewoźnika powód nie złożył wniosku o przesłuchanie go w charakterze świadka bądź kierowcy i drugiej firmy. W piśmie tym zawniósł jako dowód przesłuchanie świadka D. N., jednak nie podał jego adresu. Pozwana zaprzeczyła, aby osoba taka była jej znana. Z umowy zlecenia pomiędzy pozwaną a drugim zleceniobiorcą M. M. (k. 79 akt) wynika, że kierowca drugiej firmy nazywał się D. T..

Ani powód, ani pozwana nie złożyli wniosku o przesłuchanie czy to drugiego zleceniobiorcy, czy to któregośkolwiek z kierowców wykonujących przewóz, ze strony powoda W. W., ze strony drugiego zleceniobiorcy D. T..

Pozwana w toku procesu zarzuciła, że sama nie otrzymała zapłaty od swojego zleceniodawcy, jednak w żaden sposób okoliczności tej nie wykazała.

Twierdziła, że nie otrzymała kompletu wymaganych dokumentów, nie udowodniła jednak przed sądem, że oprócz listu przewozowego CMR, strony ustaliły, że jakiś inny dokument powinien być zostac pozwanej dostarczony. W szczególności chodzi o dokument wydania towaru, w obrocie zagranicznym, tzw. Lifershein. Przede wszystkim informacji o takim dokumencie nie ma w samym liście przewozowym CMR (poz. 5), a jedyny świadek słuchany w toku procesu zaprzeczył, aby dokument taki miał być przekazany pozwanej, co miałoby warunkować zapłatę za przewóz. Pozwana do zeznań tego świadka w żaden sposób się nie ustosunkowała, nie próbowała podważać jego wiarygodności.

Z korespondencji stron po wykonaniu przewozu wynika, że powód domagał się, aby pozwana wskazała konkretne fakty z wykonanego przewozu, które wpłynęłyby na negatywną ocenę usługi, co z kolei umożliwiłoby powodowi ustosunkowanie się do twierdzeń pozwanej.

W toku procesu pozwana zarzuciła wyłącznie, że nie otrzymała kompletu dokumentów, jednak nie udowodniła, aby wskazywany przez nią dokument Lifershein był obligatoryjnym, którego nie dołączenie miało skutkować brakiem zapłaty. Nie wykazała także, aby sama nie otrzymała zapłaty od zleceniodawcy to jest firmy (...). Nie twierdziła, aby przewóz wykonany został wadliwie, nie powoływała się na szkodę, jaką by miała ponieść na skutek nienależytego wykonania zobowiązania przez powoda.

Tłumaczyła, że wyrejestrowała przedmiotową fakturę z własnej dokumentacji księgowej, a to wobec faktu, że za nią nie zapłaciła. Tłumaczenie takie dla sądu jest wiarygodne ale wyłącznie w związku ze wskazaną przyczyną wyksięgowania faktury. Rzeczywiście pozwana nie uiściła należności za fakturę, natomiast fakt wyrejestrowania dokumentu z ewidencji księgowej w żaden sposób nie świadczy o pierwotnej przyczynie tego stanu rzeczy tj. o powodach, dla których nie doszło do zapłaty.

Sąd zważył, co następuje:

Żądanie pozwu podlegało uwzględnieniu w całości.

Art. 353 § 1 kc stanowi, że zobowiązanie polega na tym, że wierzyciel może żądać od dłużnika świadczenia, a dłużnik powinien świadczenie spełnić.

Art. 358 § 1 kc stanowi, że jeżeli przedmiotem zobowiązania jest suma pieniężna wyrażona w walucie obcej, dłużnik może spełnić świadczenie w walucie polskiej, chyba że ustawa, orzeczenie sądowe będące źródłem zobowiązania lub czynność prawna zastrzega spełnienie świadczenia w walucie obcej.

§ 2 tego przepisu natomiast, że wartość waluty obcej określa się według kursu średniego ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski z dnia wymagalności roszczenia, chyba że ustawa, orzeczenie sądowe lub czynność prawna zastrzega inaczej.

§ 3 z kolei, że jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia, wierzyciel może żądać spełnienia świadczenia w walucie polskiej według kursu średniego ogłoszanego przez Narodowy Bank Polski z dnia, w którym zapłata jest dokonywana (w brzmieniu od 08 września 2016r.).

Zgodnie z zasadą kontradyktoryjności, wyrażoną m.in. w art. 6 kc i 232 kpc, ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne.

Rzeczą powoda było wykazanie przed sądem, że strony łączyła współpraca, że wykonał na rzecz pozwanej prawidłowo usługę przewozu towarów, za co pozwana nie zapłaciła.

Powód wszystkie okoliczności wykazał w sposób wystarczający. Pozwana przyznała, że strony łączyła umowa przewozu, że ustaliły wysokość należności dla powoda, że towar dotarł do odbiorcy, że otrzymała fakturę wystawioną przez powoda i ujęła ją w dokumentacji księgowej swej firmy za sierpień 2014r.

Ponieważ okoliczności przyznane dowodu nie wymagają (art. 229 kpc), sąd w tej części ustalił, że stan faktyczny był niesporny.

Pozwana, aby uwolnić się od odpowiedzialności za zapłatę powinna była przed sądem wykazać, że z przyczyn leżących po stronie powoda – przewóz nie został zrealizowany, lub, że nie uzyskała zapłaty za usługę, przy czym nastąpiło to z przyczyn leżących po stronie powoda. Okoliczności takich pozwana nie wykazała.

Ograniczyła się tylko do twierdzeń o tym, że umowa stron nie została zrealizowana prawidłowo, albowiem powód dostarczając jej fakturę, nie dostarczył odpowiednika dokumentu wydania towaru.

Zgodnie z art. 6 ust. 2 pkt g Konwencji o Umowie Międzynarodowego Przewozu Drogowego Towarów (CMR) – Dz. U. z 1962r., nr 49, poz. 238 w razie potrzeby list przewozowy może zawierać wykaz dokumentów wręczonych przewoźnikowi.

Z listu przewozowego znajdującego się w aktach nie wynika, aby jakiegokolwiek dokumenty istotne w relacjach stron były powodowi wręczone przy zawarciu umowy. Powód zaprzeczył, aby dokument taki miał zwrotnie przekazać pozwanej i aby było to warunkiem niezbędnym uzyskania zapłaty.

Okoliczność związaną z dodatkowymi, ponad podstawowymi obowiązkami wynikającymi z powołanej Konwencji, a ciężącymi na przewoźniku, powinna udowodnić pozwana, czego nie zrobiła. Zwłaszcza, że to najpierw list przewozowy CMR, zgodnie z art. 4 i 9 ust. 1 konwencji stanowi dowód zawarcia umowy przewozu, jej warunków i realizacji.

Pozwana twierdziła, że sama nie otrzymała wynagrodzenia za usługi następnie zlecone powodowi. Także tej okoliczności w żaden sposób przed sądem nie udowodniła. Nawet gdyby wykazała, że nie otrzymała wynagrodzenia od firmy (...), to sam brak zapłaty, nie mógłby stanowić dowodu na to, że przyczyny takiego stanu rzeczy należy upatrywać w nienależytych wykonaniu zobowiązania przez powoda.

Pozwana nie wskazywała, aby po stronie powoda zachodziły jakiegokolwiek okoliczności przewidziane w rozdziale IV Konwencji, a wskazujące na odpowiedzialność przewoźnika. Nie powoływała się także na przepisy k.c. o odszkodowaniu za nienależyte wykonanie zobowiązania. Nie składała oświadczenia o potrąceniu, nie zgłaszała zarzutu potrącenia.

Tak więc sąd przyjął, że pozwana nie przedstawiła żadnych dowodów, które dałyby podstawy do przyjęcia, że nie jest zobowiązana do zapłaty należności dochodzonych przez powoda.

Mając na uwadze powyższe sąd uwzględnił żądanie pozwu w całości, oceniając za zasadne żądanie zapłaty należności z faktury dołączonej do pozwu.

Wobec uwzględnienia żądania pozwu w całości, sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda w oparciu o art. 98 i n. kpc zwrot kosztów procesu, tj. wpisu 30 zł i wynagrodzenia fachowego pełnomocnika powoda w kwocie minimalnej 197 zł.

Z:

1/ odnotować uzasadnienie,

2/ odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikom obu stron,

3/ kal. 14 dni.

06.02.2017r.

SSR Anna Dobosz